

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 kpk),
po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2017 r.,
sprawy **R. W.**
skazanego z art. 156 § 3 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 sierpnia 2016 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego R. W. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 14 kwietnia 2016 r., uznał R. W. za winnego spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu M. M., czego następstwem była śmierć ofiary, to jest przestępstwa z art. 156 § 3 k.k., i za to skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz zasądził od oskarżonego na rzecz 2 oskarżycieli posiłkowych i 3 innych pokrzywdzonych odpowiednie sumy pieniężne (łącznie 100 tys. zł) tytułem częściowego odszkodowania i zadośćuczynienia za doznane krzywdy. Sąd Apelacyjny w [...], po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2016 r. apelacji obrońcy, utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, polegające – ujmując rzecz skrótowo – na wadliwym rozpoznaniu apelacji. W konsekwencji obrońca zażądał uchylenia wyroków Sądów obu instancji i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy w K. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się niezasadna – i to w stopniu oczywistym. Choć sporządzona została starannie i sformułowano w niej wiele zarzutów obraży prawa procesowego, to jednak nie sposób oprzeć się wrażeniu, że przede wszystkim ograniczona została do powtórzenia tez zamieszczonych w apelacji. Ponieważ jednak Sąd drugiej instancji wywiązał się z ciężących na nim powinności, o których mowa w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., wszechstronnie i wyczerpująco ustosunkowując się do wszystkich mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy kwestii, wniesiona przez obrońcę skarga nie była w stanie przynieść oczekiwanych przez niego rezultatów. Zagadnienie to w sposób zwięzły rozważono w prokuratorskiej odpowiedzi na kasację, trafnie odnotowując, że na dobrą sprawę cały wysiłek obrony skupiał się na zakwestionowaniu poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, co z uwagi na treść art. 523 § 1 k.p.k. było niedopuszczalne. Nie dostrzegając potrzeby powtarzania ani zasługujących na akceptację wywodów Sądu *ad quem*, ani stanowiska autora odpowiedzi na kasację, warto – ze względu na wyeksponowanie przez skarżącego tych zagadnień – podkreślić, że: po pierwsze, Sąd odwoławczy poświęcił wiele uwagi zarzutom apelacyjnym dotyczącym rozbieżności między opiniami biegłych i jego ocena w tym zakresie była w pełni przekonywająca, i po drugie, ustalenia dotyczące strony podmiotowej przestępstwa, w tym przyjęcie określonego zamiaru, należą do sfery ustaleń faktycznych, które z mocy prawa nie mogą być przedmiotem zarzutu kasacyjnego.

Stwierdzając, że skutecznymi podstawami kasacji mogą być albo bezwzględne uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k., albo inne rażące naruszenia prawa, jeżeli mogły one wywrzeć istotny wpływ na treść orzeczenia, a więc

poważne wady ściśle prawne, które w niniejszej sprawie nie zostały popełnione, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w z zw. z art. 637a k.p.k.

I.n